

заше хората съ ума си, толкось по вече ги желаше и оплакваше неговото добро и милостиво сърце. Като са упражняваше ката день въ таквись размишленіѣ, помисли еднаждъ, защо не е създала промисальта Божіѣ хората безъ сѣка злоба и лѣкавство? Варвами че Богъ е всемогѣщъ: рече въ себе-си: прочее не можаше ли той да направи да ни съ хората лѣкави, и да не можатъ никаква злоба и неправда нито да помислатъ, нито да сторятъ? да съ прости и незлобиви, като гялѣби и овчици? и да нема помеждѣ имъ никаква вражда и непріѣтелството? Прочее ако е можалъ Господь да стори това, а не е щѣлъ, то показва чи е сѣрдитъ; ако ли е щѣлъ, а не можилъ, то са показва като слабостъ и немощь. А да са предполага за Бога или едното, или дрѣгото несъвършенство, то значи тогись, като да мисли челѣкъ, чи го нема (Бога). И колкото са той по вече предаваше на тѣѣ мислоке, толкось по вече са недоумяваше, заплиташе са,